



Елин Пелин
Хризантеми

Улиците на града са пълни с утринна есенна мъгла – лека като дим. Контурите на зданията, хората, колите и автомобилите, които бързо се явяват и изчезват, са съвсем заличени. Надалече като в изпотено огледало виждам да се движи някаква мътна купчина от бои. Тя полака-полека приближава. Стар, немошен, дрипав носач, облечен в сиво леко палтенце, носи грамаден вързоп от хризантеми – бели, жълти, алени, кърваво-червени, тъмни. Той ги е прегърнал с усилие и тия меки, нежни, хубави, весели и живи цветя покриват цялата посивяла глава на стареца. Зад тях надничат замислено бледо лице, нафуняло от студ.

След тоя старик върви дама, потънала в траур. Черният воал я покрива цялата и не може да се види стара ли е, млада ли е, грозна ли е, хубава ли е.

Тук улицата е безлюдна и те вървят по средата. Носачът напред и дамата няколко крачки след него. Мъглата силно убива материалните форми на носача, но черната фигура на жената рязко изпъква.

Пъстрите бухнали цветове на хризантемите весело се люлеят от тромото движение на стареца и играят над главата му. Едни се навеждат силно, други се изправят, трепкат, подскачат, обръщат се вкупом към жената в траур и пак поглеждат по пътя напред.

О, нежни, хубави хризантеми, прекрасни рожби на зрялата есен, вас ви занасят на гробищата. Вие ще изгниете върху прясната пръст на някой гроб. Вие, толкова хубави за любовен подарък: не цъфтите пролети, когато цъфти любовта.

Вашата майка, есента, ви ражда, когато на земята има толкова скръб.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5770>]